

Premi LLEGIM CIÈNCIA - Curs 2013/14

ROCA, MARIA CARME. *Katalepsis*, Ed. La Galera, 2013.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Plantilla a utilitzar per escriure el relat

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat B - Resposta a la pregunta: *Imagina que tens la capacitat de fer-te passar per mort... Què faries?*

Silenci, tranquil·litat. Una sensació de calma s'apodera del meu cos i em produeix un suau pessigolleig que em recorre l'esquena. Deixo la ment en blanc i, tan sols per un moment, em trobo en una mena d'estat catalèptic excepte per un fet: jo tinc la llibertat de despertar-me. La llibertat de moure'm quan vulgui. La llibertat de no només controlar la meva ment, sinó també el meu cos.

Comença a pondre's el sol i continuo estirada al jardí, exactament igual que com estava fa mitja hora quan la mare ha marxat. Sobre el meu pit descansa, obert per una pàgina qualsevol, un llibre que m'acabo de llegir. *Katálepsis...* M'ha agradat. Sincerament, abans de llegir el llibre no havia sentit parlar d'aquesta malaltia que et paralitza el cos, però no la ment. Em passen pel cap mil pensaments, tots relacionats amb la trepidant història de l'Eric i en Gerard i una pregunta m'assalta la ment de cop: Si tingués la capacitat de fer-me la morta, què faria?

Sona tant bé, això de fer-me la morta. M'imagino una sala fosca, on només la tènue llum del capvespre gosa entrar per una petita finestra que hi ha a la paret. El llit, de ferro i senzill, és fred; com el meu cos. Les persones, totes conegudes, s'acosten a mi i m'acaricien dolçament el front. Algú fins i tot aproxima l'orella al meu pit, intentant escoltar el meu cor batejar, però això no ocorre. Aparentment estic morta. La gent comença a parlar. Ara, després de tant temps, sabré el que realment les persones pensen de mi. Fins i tot es podria dir que he esperat tota una vida per saber-ho; resulta irònic.

Tothom parla molt bé de mi. Sento la veu de la meva professora dient que podria haver arribat molt lluny. La veïna del pis del costat diu que era una nena molt tranquil·la, que sempre he sigut molt responsable. Persona rere persona, tots diuen que he sigut una noia excel·lent i abandonen la sala. Reconec que algú fins i tot ha exagerat una mica, però tots els comentaris m'alegren. La gent te bona imatge de mi, però... De què em serveix si estic aparentment morta? Ara, quan ells creuen que tot ha acabat, em veuen com a un exemple de persona. Però si ara obro els ulls i surto del meu estat catalèptic, la gent tornarà a tractar-me com sempre. Ja no sona tan bé, això de fer-me la morta.

Quan creia que tothom havia abandonat la sala, escolto un plor desconsolat: és la mare. No havia pensat en ella, se la deu veure tan trista... El sol pensament de escoltar-la plorar al meu costat em provoca tal sensació de culpabilitat que obro els ulls i m'incorporo de cop.

Definitivament, no sona gens bé, això de fer-me la morta. Potser aconseguiré saber el que les persones que m'envolten pensen de mi, però, realment es necessari fer patir a la gent que estimo per satisfer la meva curiositat? Per suposat que no. I és que, la catalèpsia no es un joc de nens, i ja ho diuen: *La curiositat va matar el gat.*

Pseudònim: RÒMUL